

Handling af den Natur, at Domstolene finde, at 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Baud og Brød er for lidt for den Paagjældende, kunne de vælge Forbedringshuusarbejde; det er jo netop dette, der gaaer igjennem denne Straffelov efter hele dens Aand: Fængsel paa Baud og Brød eller Forbedringshuusarbejde. Man vil ved at vedtage Lovudkastets Bestemmelse om de 6 Maaneder, bringe en Mængde Mennesker over til al den Glendighed, hele den Undskyldelse paa deres fremtidige Stilling, som baade mellem deres Medborgere og ogsaa med Hensyn til de borgerlige Rettigheder kan blive en Følge af at have udstaaet Forbedringshuusstraffen. Det er derfor, at jeg indstændig tilraader det høitærede Thing ikke at gaae ind paa Bestemmelsen om 6 Maaneders Strafarbejde, men at forandre, som jeg har tilladt mig at foreslaae, i § 11 Tallet „6“ til „8“. Idet jeg beder Thinget om Undskyldning for, at jeg er saa længe om at motivere mit Endringsforslag, en Undskyldning, som jeg støtter paa den levende Overbeviisning, jeg har om, at der udrettes noget Godt, hvis Lovudkastet i denne Henseende kunde blive forandret, skal jeg endnu gjøre opmærksom paa en anden Betragtning, der er af stor Betydning. Loven af 30te November 1857, som jeg før nævnte, har bestemt, at 8 Maaneders Forbedringshuusarbejde skal forkortes til 6 Maaneders Cellefængsel. Det blev dengang under Forhandlingerne meget stærkt gjort gjældende, og det stadfæstedes gennem Loven, at den korteste Tid, hvori En bør hensesættes i Enkeltcelle, er 6 Maaneder, fordi enhver kortere Tid end 6 Maaneder vilde være usikkert til at naae Maalet med Straffens Anvendelse. Hvad den lovgivende Magt antog i 1857 med Hensyn til Tidslængden, at Ingen burde hensesættes i kortere Tid end 6 Maaneder i Cellefængsel, er i sig selv rigtigt, og det er begrundet ved Erfaringen. Jeg vil bede de ærede Herrer tænke paa, hvorledes det gaaer med Cellestraffens Anvendelse. Hensigten med den er baade at affrække den Paagjældende og at arbejde hen til hans Forbedring. Han kommer nu ind i Cellefængslet, men der indtræder Afsondringen langtfra strax i sin Heelhed; han affondres fra sine Medfanger, men han vil i lang Tid, — efterhaanden vistnok mindre og

mindre, — være i Forbindelse med andre Personer. Det er ganske klart, at der, naar han kommer ind i Cellefængslet, maa meddeles ham af Opsynsmanden nøiagtig Underretning om, hvad han har at iagttage, Alt, hvad der staaer i Forbindelse med Disciplinen, og det maa stadig eftersees, at disse Regler iagttages. Det er dernæst i Reglen fornødent, at Fangen har en Bestjæftigelse, og at han af Strafanstaltens Mester faaer Anviisning paa, hvad han skal beskæftige sig med, og hvorledes han skal udføre det. Det er endvidere fornødent med Hensyn til hans egentlige Underviisning, at Læreren ved Strafanstalten ogsaa kommer til at give sig af med ham. Jeg vil ikke tale om de Pligter, der paahvile Lægen og Præsten, og fornemmelig Lægen, thi det er ganske naturligt, at nogen Tid, efterat han er kommen ind, vil Lægetilsyn være nødvendigt. Men i den Tid, hvori saa mangfoldige Ting adspredde ham og forstyrre den Genksomhed, hvorigjennem Straffens Virkning egentlig skulde vise sig, har denne Genksomhed endnu ikke begyndt at kunne udøve sin Virkning. Men efterhaanden som han kommer til at blive mere og mere isoleret, er det, han nødes til at lade sine Tanker gaae ind i sig selv, til at anstille de Betragtninger, der kunne lede til hans Forbedring. Sætter man nu den korteste Tid til 4 Maaneder, saa vil allerede en saa lang Tid af denne Periode være gaaet hen med det, som er fornødent for at bringe det til det Punkt, hvor hans Selvbetragtning med nogen Frugt kan blive fremkaldt, at der allerede aabner sig Udseende for ham til om 6 eller 8 Uger at slippe ud. Men vil Nogen saa betvivle, at det bliver Tilfældet, at Fangens Betragtning ikke skulde ned i ham selv, men beskæftiger sig med den Fremtid, der aabner sig for ham, naar han igjen slipper ud? Det er sikkert disse Betragtninger, som maae have ledet til i 1857 at fastsætte 6 Maaneder som den korteste Tid, og jeg troer, at de i alt Fald vilde have den Vægt for det høitærede Thing, at det vil see, at det ikke gaaer an at fastsætte som den korteste Straffetid 6 Maaneder, thi dette vil lede til, at den Paagjældende kun bliver indsat i Cellefængsel i 4 Maaneder, en Tid, der efter Erfaringen og Lovgivningen selv ikke vil være til-